

Επωνυμοποίηση και δραστική ουσία

Εδώ και αρκετά χρόνια οι Αρχές σε όλες τις κοινωνίες του κόσμου, με πρωταγωνίστριες τις ανεπτυγμένες χώρες, επιχειρούν μια σημαντική προσπάθεια ώστε στο πλαίσιο του ελεύθερου επιχειρείν να μη γίνεται κατάχρηση της ελευθερίας αυτής και ειδικά στα αγαθά που αφορούν την ανθρώπινη ζωή. Βασικό όπλο του αγώνα αυτού προκειμένου να ακολουθούνται συγκεκριμένες προδιαγραφές είναι η επωνυμοποίηση του εκάστοτε διανεμόμενου αγαθού, το γνωστό και με τον αγγλικό όρο branding.

Αν μάλιστα μπορεί να ξεχωρίσει ένας κλάδος όπου δεν θα πρέπει να επιτρέπεται ούτε ένα αγαθό του να ξεφεύγει από τη διαδικασία

της επωνυμοποίησης, αυτός είναι ο κλάδος του φαρμάκου.

Η επωνυμοποίηση δεν είναι απλά το «βάπτισμα» ενός προϊόντος. Δεν είναι μια ετικέτα. Είναι ένα σύντομο ιστορικό που περιγράφει απόλυτα το τι είναι ένα φάρμακο. Όλοι γνωρίζουμε πως ένα φάρμακο έχει στη βάση του μια δράστική. Το ορθό όμως είναι να τονίζουμε πως ένα φάρμακο είναι κυρίως μια δράστική αλλά βεβαίως όχι μόνο αυτή. Εμπιέχει μια ολοκληρωθείσα διαδικασία ελέγχου, έρευνας και κυρίως προέλευσης παραγωγής απόλυτα συγκεκριμένης που ταυτοποιούνται στην επωνυμία του. Έχουν δοθεί αγώνες για την ταυτοποίηση και υπάρχει ένα ολόκληρο νομικό πλαίσιο για την αναγκαιότητά της με στόχο την προστασία του καταναλωτή-ασθενούς.

Αυτό που απαραίτητα πρέπει να διαφυλάξουμε είναι να μην εκφυλιστεί η θεραπευτική διαδικασία μέσα από τη μόνη και οριζόντια συνταγογράφηση της δράστικής ουσίας. Η οριζόντια συνταγογράφηση με δράστική και άρα η επιλογή φαρμακευτικού σκευάσματος από τον φαρμακοποιό έρχεται σε πλήρη αντίθεση με την ισχύουσα ιατρική

νομοθεσία και την κοινή λογική. Η ευθύνη για την απόφαση σχετικά με το ενδεδειγμένο για τον ασθενή φάρμακο είναι αποκλειστικά ευθύνη του θεράποντος ιατρού και η επιλογή πρέπει να γίνεται ανάλογα με τις εξειδικευμένες ανάγκες του ασθενούς και την ενδεδειγμένη θεραπευτική πρακτική.

Επίσης απορρύθμιση των ασθενών ειδικά σε περιπτώσεις χρόνιων παθήσεων είναι σχεδόν βεβαία και τελικά οδηγεί και σε αύξηση του κόστους θεραπειών και άρα σε επιπλέον έξοδα για τα Ταμεία. Η επιλογή με δράστική ουσία δημιουργεί πρόβλημα στον ασθενή, ο δε θεράπων ιατρός δεν φέρει καμία ευθύνη αφού η επιλογή του φαρμάκου δεν θα είναι δική του.

Θα πρέπει να σημειώσουμε ότι ελάχιστα είναι οι χώρες της ΕΕ σήμερα που εφαρμόζουν σύστημα συνταγογράφησης μόνο με δράστική, ενώ κάποιες λίγες ευρωπαϊκές χώρες που είχαν υιοθετήσει το

συγκεκριμένο μέτρο στο σύστημα υγείας τους και είχαν χρόνια εμπειρία από αυτό αποφάσισαν να το αποσύρουν δεδομένης της αναποτελεσματικότητάς του.

Με τη χρήση θεραπευτικών πρωτοκόλλων τα οποία αποτελούν τη βασική αρχή και μια αντικειμενική επιστημονική «συμφωνία» ανάμεσα στον γιατρό, στον ασθενή και στον ασφαλιστικό φορέα τίθενται οι βασικές αρχές συνταγογράφησης. Και μέσω της διαδικασίας αυτής πρέπει να διευρυνθεί και το πεδίο των φαρμάκων που θα δίνονται για συγκεκριμένες περιπτώσεις.

Αξίζει ακόμη να αναφέρω ότι τα μέτρα που έχουν ήδη ληφθεί και εφαρμόζονται είναι αποτελεσματικά για τη μείωση της φαρμακευτικής δαπάνης και αυτό χωρίς να διακινδυνεύει ασφάλεια των ασθενών.

Αφήνω τελευταία την επιχειρηματική διάσταση του ζητήματος. Η επιλογή φαρμάκου με βάση αποκλειστικά τη δραστική θα βάλει σε

σημαντικό κίνδυνο την επιβίωση των επιτυχημένων εξωστρεφών ελληνικών φαρμακοβιομηχανιών που παράγουν διεθνώς αναγνωρισμένα επώνυμα γενόσημα. Οι ελληνικές εταιρείες δεν θα μπορέσουν να αντέξουν τον άριστο ανταγωνισμό από τις αθρόες εισαγωγές ανώνυμων σκευασμάτων από τον Τρίτο Κόσμο. Και κάτι ακόμη: η εμμονή της τρόικας στη δραστική μάς υποχρεώνει για το ενδεχόμενο μιας επείγουσας ανακατανομής της υπάρχουσας πίτας στην αγορά των γενόσημων, με το πλεονέκτημα να το έχουν κάποιες λίγες ξένες επιχειρήσεις που κυριολεκτικά μπορούν να αλώσουν την αγορά εις βάρος της οικονομίας μας και των ελληνικών ασθενών. Αυτό θα είναι και το βασικό αποτέλεσμα όταν από μια απόλυτα ρυθμισμένη και ελεγχόμενη αγορά περάσουμε αιφνίδια σε μια ανεξέλεγκτη απελευθερωμένη με άκρατο και αθέμιτο ανταγωνισμό.

Απαιτούνται μέτρα διασφάλισης των ελληνικών ασθενών και των ελληνικών επιχειρήσεων.

Ο κ. Κωνσταντίνος Φρουζής είναι πρόεδρος του ΣΦΕΕ.

Αυτό που απαραίτητα πρέπει να διαφυλάξουμε είναι να μην εκφυλιστεί η θεραπευτική διαδικασία μέσα από τη μόνη και οριζόντια συνταγογράφηση της δράστικής ουσίας

ΤΟΥ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΦΡΟΥΖΗ